

Norge stemte for. Sverige afstod. Imod stemte Canada, Cuba, Guinea, Nigeria og USA.

Resolutionsudkastet som helhed blev vedtaget med stemmetallene 79-1(Cuba)-19 (en række afro-asiatiske lande).

I plenarforsamlingen den 20. december 1971 blev forslaget vedtaget med stemmetallene 96-2 (Cuba, Albanien)-20. (Res. 2854 (XXVI)).

Menneskerettigheder og videnskabelig og teknologisk udvikling.

(Dagsordenens punkt 50).

Plenarforsamlingen vedtog enstemmigt den 18. december 1971 3. udvalgs indstilling om på grund af manglende tid at udsætte behandlingen af dette dagsordenspunkt til 27. samling. (Res. 2844 (XXVI)).

Informationsfrihed.

(Dagsordenens punkt 51).

Plenarforsamlingen vedtog enstemmigt den 18. december 1971 3. udvalgs indstilling om på grund af manglende tid at udsætte behandlingen af dette dagsordenspunkt til 27. samling. (Res. 2844 (XXVI)).

Spørgsmålet om ældre og gamle.

(Dagsordenens punkt 52).

Det lykkedes under 26. samling — i modsætning til hvad der var tilfældet under 24. og 25. samling at få en, omend kort realitetsbehandling af spørgsmålet om ældre og gamle i dagene 3. og 9. december 1971.

Lederen af sekretariatets afdeling for social udvikling, Kurt Jansson, introducerede sekretariatets beretning om emnet. Skønt dyberegående undersøgelser over emnet endnu ikke havde kunnet foretages og erfaringsmaterialet om de ældres forhold navnlig i udviklingslandene var ret sparsomt, var visse hovedtræk i udviklingen ret klare. Først og fremmest de ældres voksende andel af verdens samlede befolkningstal. I de udviklede lande udgjorde gruppen på 65 år og derover 8,9 pct. i 1960 og forventedes at ville stige til 10,4 pct. i 1985.

I udviklingslandene udgjorde de ældre for nærværende 3-4 pct. af det samlede befolkningstal, men også denne procentsats ville utvivlsomt stige i de kommende år.

Som et andet hovedtræk nævnte han, at medens de ældre i de industrialiserede lande nød godt af de sociale fremskridt levede de ofte i en uønsket isolation. I de udviklingslandene, hvor det hidtidige sociale mønster endnu var ubrudt udgjorde de ældre en mere integreret del af familien og nød ofte større anseelse.

Indlæggene i debatten var iøvrigt præget af tilfredshed med, at FN nu gav sig i kast med et problem, hvis omfang og betydning utvivlsomt ville stige i de kommende år.

Indien fremførte, at den stigende industrialisering og landbefolkningens afvandring til byerne med samtidig overgang til lønmodtagerstatus allerede havde gjort problemet omkring forsorgen for de ældre akut i Indien. Lønmodtagerfamilierne havde vanskeligere ved at forsørge deres ældre og regeringens sociale hjælpeforanstaltninger og beskæftigelsespolitik måtte ud fra en langtidsbetragtning i første række være orienteret mod den yngre produktive generation, ungdommen og børnene.

Fra dansk side afgav man et indlæg, (bilag 18) der var koncentreret om de foranstaltninger, man i Danmark havde gennemført i form af folkepension, særlig indretning af boliger til ældre, pleje og bistand med husførelsen til de ældre, der bliver boende i egne lejligheder eller huse samt endelig aktiveringen af de ældre i form af kurser m. v.

Malta, der var den oprindelige initiativtager i 1968 til spørgsmålets optagelse på dagsordenen fremlagde med blandt andre Danmark som medforslagsstiller et resolutionsforslag, hvis operative del opfordrer generalsekretæren til i samarbejde med ILO og WHO at fortsætte sine studier af de ældres ændrede samfundsstilling. I denne sammenhæng opfordres generalsekretæren til i sin rapport om spørgsmålet at foreslå retningslinier for den nationale såvel som den internationale politik på området.

Generalsekretæren anmodes endvidere om at rapportere om spørgsmålet i 1973 til ECOSOC via kommissionen for social udvikling og endvidere til generalforsamlingen på dennes 28. samling.